

1016 – 16. oktober

Gud kalte oss ikke til urenhet, men til helliggjørelse. 1Tess 4: 7.

Nest etter læren om Kristi forsoning, og hvordan vi ved troen får del i den, er læren om helliggjørelsen det viktigste og mest betydningsfulle for at det åndelige livet fortsatt skal være levende i oss. Eller, rettere sagt: Det åndelige livet, ja, det evige livet, står og faller med disse to hovedsakene: Kristi rettferdighet for oss, og Åndens helliggjørelse i oss. Disse to forholder seg til hverandre i nådens rike som skapelsen og opprettholdelsen i naturens rike.

Tusenvis av sjeler har «begynt i Ånd, men fullført i kjød». Bare fordi de ikke tidlig nok og alvorlig nok tok akkurat dette inn over seg, ikke slapp Herrens ord og Ånd til når han ville virke helliggjørelse i dem.

La oss ta et eksempel. Et menneske blir vakt og forsøker alvorlig å bli frelst. Da kommer han vanligvis først inn i trelldom under loven, og det fruktesløse strevet med å bygge opp sin egen rettferdighet. Forsøker å forbedre seg, slutte med forskjellige synder, våker, ber og kjemper mot dem. Den bevisste eller ubevisste hensikten med alt dette er da at først når dette en gang lykkes, føler han at han kan ta imot nåde og fred i Kristus.

Men det mislykkes jo hele tiden. Synden blir bare ennå stekere i ham. Han faller. Står vel opp igjen, men faller på nytt. Han gjør ting han før har skydd. Han blir så selvsikker, hard og lettsindig at han blir redd for seg selv og holder på å gi opp. Kort sagt: «Synden överflödar».

I denne ulykkelige tilstanden får han så høre evangeliet om Guds Sønn. Får høre at Kristus er kommet for å frelse syndere, for å gjøre den ugudelige rettferdig. At vi fullstendig ufortjent blir rettferdiggjort. Uten gjerninger, uten hjelp av loven, – bare av nåde, ved tro.

Nå får han liv, nå blir han frelst. I dette nådens ord hører han at han er kjøpt fri. Her får han sin trøst, sitt himmerike på jord. Og nå begynner han i sannhet å leve i Guds barns herlige frihet. «For den som Sønnen får frigjort, han blir virkelig fri».

Og med dette troens liv følger også straks et nytt, hellig sinn, som er villig til alle gode gjerninger. Nå har han fått en ny kraft og vilje til å følge Kristus i livet. Og så er den rette helliggjørelsen virkelig begynt. Nå er han plantet på det rette stedet, som «et tre som er plantet ved strømmer av vann». For han er innpodet i Kristus og lever i hans forsoning.

Hvem skulle tro at akkurat her, midt i denne herlige vårblomstringen, med evangeliets regn og solvarme, skulle den giftige slangen kunne vokse opp, som snart skulle ødelegge hele denne nye herlige planten? Men akkurat dette er det som så sørgelig titt skjer.

Og hvordan skjer dette? Jo f. eks. på denne måten: Ganske snart dukker den samme slangen opp som også bedro Eva med sin list; selve den farlige Satan. Og når han ikke har lyktes i å føre mennesket vill ved å holde det fast under loven, vil han forsøke igjen, men på motsatt side.

Nå planter han en trøst som Ordet aldri har gitt; nemlig dette at når mennesket nå er frigjort fra all syndens skam og dom, fra lovens forbannelse og fra dødens og djevelens vold, så er det også utenfor all fare. Så trenger det ikke frykte noe som helst, men kan slå seg fullstendig til ro.

Men dette er jo både en skadelig, og til og med falsk holdning. For det rettferdiggjorte mennesket er absolutt ikke utenfor all fare. Og faren er både dobbelt så stor og nærmere når en ikke frykter for den.

Det rettferdiggjorte menneske er ganske visst fri fra syndens skyld og dom og forbannelse. Men har fremdeles en annen fiende, som snart kan komme til å ødelgge hele den nye og herlige skatten. Vi har det syndige kjødet; fordervet som bor i oss, som uavlatelig vil inngå pakt med djevelen og med verden.

Og selv om denne synden i deg ikke tilregnes eller fordømmer deg så lenge du blir i Kristus, kan den likevel gjøre mye ondt, hvis den ikke i tide angripes. Gjennom det vi kaller den «daglige omvendelse» må den korsfestes og dødes.

Den kan gjøre mye forferdelig ondt, den kan kvele og drepe ditt åndelige liv. Som Jesus utrykkelig sa om tornene som vokste opp blant den gode sæden, og kvelte den. Og da er jo hele skatten på ny tapt, som om du aldri hadde eid den.

Men i tillegg til nevnte villfarelse som Satan bruker, kan også menneskene selv komme til å bidra i samme retning. De leser f. eks. alvorlige formaninger i Guds ord om ikke på ny å la seg fange under trelldoms åk, men bli stående i den frihet Kristus har kalt oss til. Men i tillegg til den gode lærdommen i dette ordet, tar de også til seg en falsk oppfatning av ordet; nå bryr de seg ikke så mye om de ordene som krever noe av oss, men blir bare opptatt med det herlige evangeliet.

Dermed (når det gjelder vår frihet fra loven) blander de sammen samvittigheten og kjødet, vår rettferdighet overfor Gud og vårt liv på jorden. De gjør friheten fra loven gjeldende på disse vidt forskjellige områdene.

Ja, de gir nok dessverre mye mer frihet til kjødet og sin livsførsel, enn til sin samvittighet. For den smitteeffekten og sykelige trangen ligger i vår natur, at vi i vår samvittighet vil være loviske og trellebundne, men i kjødet og vår livsførsel vil være frie og lovløse.

Ordet taler om frihet fra loven. Men det går ikke alltid konkret inn på hva som skal være fritt og hva som skal være bundet. Når så fristelser til konkret synd setter inn, da kan det lett skje at menneskene «bruker friheten som en anledning for kjødet» og «misbruker vår Guds nåde til et liv i utsvevelse».